

COLECȚIA **EXAMENE**

**TESTE-GRILĂ PENTRU EXAMENELE DE ADMITERE
ÎN PROFESIILE JURIDICE**

DREPT PENAL ȘI DREPT PROCESUAL PENAL

Coordonator

Prof. univ. dr. Adrian Stoica

Prof. univ. dr. Vasile Drăghici
Conf. univ. dr. Mariana Mitra-Niță

Prof. univ. dr. Marian Alexandru
Asist. univ. dr. Mihai Stanciu

TESTE-GRILĂ PENTRU EXAMENELE DE ADMITERE ÎN PROFESIILE JURIDICE

DREPT PENAL ȘI DREPT PROCESUAL PENAL

Universul Juridic

București

-2019-

TITLUL I

DREPT PENAL. PARTEA GENERALĂ

CAPITOLUL I

INFRAȚIUNEA

1. Dispoziții generale

1. Infrațiunea:

- a. este cea mai gravă faptă antisocială și atrage cele mai grave consecințe juridice;
- b. nu conduce întotdeauna la tragerea la răspundere penală a făptuitorului;
- c. poate avea un pericol social sau natural, dacă acesta este apt de a leza o valoare socială ce beneficiază de protecție penală;
- d. nu este guvernată întotdeauna de principiul legalității incriminării.

2. Infrațiunea:

- a. este cea mai importantă instituție a dreptului penal și prima din punct de vedere cronologic dintre cele trei;
- b. este indiscutabil un fenomen uman;
- c. reprezintă întotdeauna o acțiune sau o inacțiune exterioară subiectului activ.

3. Reprezintă infrațiune fapta care îndeplinește următoarele condiții obligatorii:

- a. este săvârșită cu vinovăție și este prevăzută de lege;
- b. este săvârșită cu vinovăție și este prevăzută într-o ordonanță simplă emisă de Guvern;
- c. este prevăzută într-o ordonanță de urgență emisă de Guvern, este săvârșită cu intenție depășită, nejustificată și imputabilă.

4. Unicul temei al răspunderii penale îl reprezintă:

- a. și săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, atunci când lezează o valoare socială de o importanță deosebită;
- b. numai săvârșirea unei infrațiuni, indiferent de forma și gravitatea sa;
- c. existența unei hotărâri judecătorești de condamnare.

5. În dreptul penal român:

- a. vinovăția este formată din factorul intelectual sub forma prevederii urmărilor socialmente periculoase;
- b. vinovăția este formată din doi factori, respectiv factorul volitiv și factorul intelectual ce trebuie îndepliniți întotdeauna în mod cumulativ, în caz contrar nu subzistă vinovăția ca trăsătură a infrațiunii;
- c. unul dintre factorii vinovăției are o pondere mai mare în raport de celălalt.

6. În dreptul penal, vinovăția:

- a. se stabilește în funcție de anumite criterii legate de subiecții infracțiunii, locul comiterii faptei sau disproporția dintre agresat și agresor;
- b. este întotdeauna un element indispensabil infracțiunii;
- c. nu poate schimba încadrarea juridică a faptei comise.

7. Care sunt formele de vinovăție prevăzute în mod expres în Codul penal român?

- a. intenția și culpa, ca forme principale de vinovăție;
- b. numai intenția și intenția depășită;
- c. numai intenția cu cele două modalități, culpa cu cele două modalități și praeterintenția.

8. Precizați care dintre următoarele forme de vinovăție este cea mai gravă:

- a. intenția depășită, deoarece în acest caz rezultatul final este unul mult mai grav decât cel urmărit sau acceptat de făptuitor;
- b. numai intenția directă;
- c. intenția indirectă, deoarece în acest caz rezultatul final este acceptat de făptuitor.

9. Sunt forme ale intenției, ca principală formă de vinovăție, prevăzute în mod expres în Codul penal român:

- a. numai intenția directă și indirectă;
- b. și intenția depășită;
- c. numai intenția directă.

10. Ca formă de vinovăție, intenția există atunci când făptuitorul:

- a. prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui;
- b. prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temeii că el nu se va produce;
- c. nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să îl prevadă;
- d. și atunci când este depășită.

11. Intenția directă există atunci când:

- a. infractorul prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește acceptă posibilitatea producerii lui;
- b. infractorul aruncă victima de la etajul 4, dar aceasta nu decedează, ci doar suferă o ruptură de șold;
- c. infractorul prevede și urmărește uciderea lui X, dar din eroare îl ucide pe Y.

12. Intenția, ca formă de vinovăție cu care se poate comite o infracțiune:

- a. poate fi premeditată sau spontană;
- b. nu poate antrena reținerea unei circumstanțe atenuante;
- c. poate caracteriza o infracțiune progresivă prescriptibilă și care necesită o plângere prealabilă din partea persoanei vătămate;
- d. nu poate caracteriza o infracțiune progresivă imprescriptibilă.

13. Intenția:

- a. se poate deduce în mod direct din modul în care se comite elementul material al infracțiunii;
- b. nu se poate reține în cazul infracțiunilor de mică gravitate;
- c. nu se poate deduce din analiza obiectului material al infracțiunii;
- d. se poate stabili în funcție de zona vitală vizată și nu efectiv lezată.

14. Intenția există atunci când infractorul:

- a. prevede rezultatul faptei sale, dar în realitate se produce unul ușor mai grav decât îl dorise;
- b. din dorința de a-și proteja grădina de pomi fructiferi împotriva eventualelor hoți conectează la rețeaua electrică gardul de sârmă ce o împrejmuește, iar persoana vătămată Y, când a încercat să escaladeze gardul, punând mâna pe acesta, s-a electrocutat și a decedat imediat;
- c. prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin comiterea acelei fapte, chiar dacă rezultatul cerut de norma de incriminare nu se produce, datorită faptului că obiectul lipsește de la locul la care făptuitorul credea că se află;
- d. făptuitorul dorește și urmărește săucidă victima prin practici de vrăjitorie sau chiar dacă instrumentul folosit la suprimarea vieții victimei era inapt de a produce acest rezultat.

15. Intenția directă există atunci când:

- a. infractorul aruncă victima în apă, o abandonează acolo și aceasta moare deoarece nu știa să înoate la vârsta de 18 ani;
- b. infractorul prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui, însă acest rezultat din cauze independente de voința infractorului nu se produce;
- c. infractorul prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;
- d. există întotdeauna o premeditare a faptei.

16. Uciderea prin înecare a unei persoane:

- a. atrage comiterea infracțiunii de omor numai cu intenție indirectă;
- b. poate atrage reținerea comiterii infracțiunii și cu intenție directă;
- c. poate atrage reținerea infracțiunii de omor sau omor calificat, în funcție de modul în care este comisă activitatea de înecare a victimei;
- d. nu poate atrage reținerea unei circumstanțe agravante legale.

17. S-a reținut că inculpatul și-a lovit soția cu palmele și picioarele, apoi cu o curea de ventilator auto, iar după ce aceasta a căzut, a prins-o de păr și a izbit-o de 15-20 de ori cu capul de podea, cu o duritate deosebită. Din raportul medico-legal rezultă că moartea victimei s-a datorat compresiei cerebrale prin traumatism și hematom subdural, consecința unui traumatism cerebral. Fiind trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de violență în familie (art. 199 alin. 1 C. pen. raportat la art. 188 C. pen.), prima instanță a schimbat calificarea în infracțiunea de violență în familie (art. 199 alin. 1 C. pen. raportat la art. 195 C. pen.), cu motivarea că,

obiectiv, moartea victimei nu a fost determinată de violențele inculpatului, ci de apariția unui hematom subdural care nu a fost diagnosticat și tratat corespunzător în unitatea spitalicească, iar subiectiv făptuitorul nu a prevăzut și nu a acceptat consecințele faptei sale, adică moartea victimei. Precizați cu ce formă de vinovăție s-a comis infracțiunea?

- a. cu intenție depășită;
- b. cu intenție directă;
- c. cu intenție indirectă.

18. Va exista întotdeauna intenția directă în următoarele cazuri:

- a. A dorește să-l ucidă pe B, prin tăierea cablurilor liftului când acesta va coborî de la etajul 10. A doua zi, împreună cu acesta coboară și C, iar în căderea liftului mor amândoi;
- b. A conduce cu viteză excesivă autoturismul său și lovește mortal un trecător;
- c. în cazul infracțiunii de omor calificat;
- d. la infracțiunea de șantaj.

19. Sunt adevărate următoarele afirmații:

- a. intenția directă poate caracteriza infracțiuni omisive și infracțiuni comise, prescriptibile sau imprescriptibile;
- b. intenția directă poate fi regăsită în cazul infracțiunilor de rezultat, dar și a celor de pericol;
- c. intenția directă caracterizată prin scop este o circumstanță agravată specială;
- d. intenția directă nu poate fi repentină, dar poate fi spontană.

20. Sunt adevărate afirmațiile:

- a. intenția indirectă se mai numește intenție eventuală;
- b. culpa cu prevedere se mai numește ușurița;
- c. faptele care constituie infracțiuni și pedepsele ce se aplică infractorilor sunt prevăzute în legi speciale, hotărâri ale guvernului și decrete ale președintelui României;
- d. faptele care constituie infracțiuni și pedepsele ce se aplică infractorilor sunt prevăzute numai în legi penale.

21. Intenția indirectă există când infractorul:

- a. prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui;
- b. lovește victima cu picioarele, aceasta cade cu capul de un gard din fier, iar făptuitorul o abandonează, victima murind peste o săptămână;
- c. asmute câinele său extrem de agresiv asupra victimei, aceasta decedând 3 zile mai târziu;
- d. împinge victima, printr-o lovitură foarte ușoară, într-o prăpastie.

22. Se poate reține și intenția indirectă:

- a. la infracțiunea de furt, deși aceasta este condiționată de existența unui scop;
- b. la infracțiunea de luare de mită, deoarece aceasta nu este condiționată de vreun mobil sau scop;

- c. și atunci când infracțiunea a rămas în forma tentativei, indiferent de forma sa;
- d. niciodată în cazul infracțiunilor imprescriptibile.

23. Diferența dintre intenția directă și cea indirectă:

- a. contribuie la stabilirea gradului de pericol al faptei comise, dar și la pericolozitatea infractorului;
- b. se poate face în funcție de instrumentul folosit la comiterea faptei;
- c. nu constă în gradul de urmărire sau nu a rezultatului proiectat în plan mental de către făptuitor;
- d. nu are importanță sub aspectul naturii și a cuantumului pedepsei aplicate în concret.

24. Sunt adevărate afirmațiile:

- a. uciderea unei persoane prin înecare poate caracteriza ambele forme ale intenției;
- b. intenția indirectă poate fi spontană sau premeditată;
- c. intenția indirectă nu poate caracteriza infracțiuni omisive.

25. În care dintre formele și modalitățile vinovăției infractorul nu prevede rezultatul faptei sale:

- a. și în situația cazului fortuit;
- b. numai în cazul culpei simple;
- c. și în cazul culpei cu prevedere.

26. Culpă simplă sau neglijența se reține atunci când:

- a. făptuitorul merge cu viteza peste limita legală și accidentează mortal un pieton;
- b. infractorul nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă;
- c. infractorul nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia sau putea să-l prevadă;
- d. făptuitorul prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temeii că acesta nu se va produce.

27. Sunt adevărate afirmațiile:

- a. infracțiunile comise din culpă sunt întotdeauna prescriptibile;
- b. infracțiunile continue, continuate și complexe nu se pot comite din culpă;
- c. faptele (acțiunile sau inacțiunile) comise din culpă, indiferent de forma sa, sunt infracțiuni numai atunci când în lege se prevede în mod expres acest lucru;
- d. infracțiunile progresive și cele de obicei nu se pot comite din culpă.

28. Diferența dintre intenția indirectă și culpa cu prevedere:

- a. nu subzistă numai sub aspectul acceptării sau neacceptării rezultatului faptei;
- b. aceasta poate rezulta din modul în care se comite elementul material sau al relațiilor dintre subiecții infracțiunii;
- c. poate transforma o infracțiune imprescriptibilă în una prescriptibilă.

29. Sunt adevărate afirmațiile:

- a. premeditarea nu se poate reține în cazul ambelor forme ale intenției;
- b. nu există niciodată culpă sau intenție depășită cu premeditare;

- c. există infracțiuni care necesită plângere prealabilă din partea persoanei vătămate, indiferent de forma de vinovăție cu care au fost comise: intenție, culpă, praeterintenție;
- d. premeditarea caracterizează numai infracțiunile comise cu intenție directă.

30. Sunt false afirmațiile:

- a. culpa simplă este cea mai blândă formă de vinovăție;
- b. în cazul culpei simple, rezultatul nu poate fi prevăzut de făptuitor;
- c. culpa se regăsește numai în cazul infracțiunilor de rezultat;
- d. culpa caracterizează și infracțiuni progresive, complexe și de obicei.

31. Intenția depășită se realizează:

- a. prin săvârșirea unei fapte cu intenție indirectă și producerea unui rezultat mai grav decât cel acceptat de făptuitor prin săvârșirea faptei, rezultat care însă nu este imputabil făptuitorului dincolo de limita ce ar rezulta din acceptarea sa;
- b. prin săvârșirea unei fapte cu intenție directă și producerea unui rezultat mai grav decât cel urmărit, rezultat care este însă prevăzut și acceptat de făptuitor la momentul săvârșirii faptei;
- c. prin săvârșirea unei fapte cu intenție și producerea unui rezultat mai grav, care se datorează culpei făptuitorului;
- d. prin reunirea obligatorie a intenției și culpei, indiferent de modalitățile acestora.

32. O infracțiune praeterintenționată:

- a. nu poate fi comisă de un minor responsabil penal;
- b. se sancționează la fel ca infracțiunea continuată;
- c. poate fi imprescriptibilă;
- d. de regulă este specifică infracțiunilor de rezultat.

33. Praeterintenția, ca formă a vinovăției:

- a. poate caracteriza infracțiuni prescriptibile sau imprescriptibile;
- b. nu este întotdeauna o formă mixtă de vinovăție;
- c. caracterizează în toate cazurile o infracțiune progresivă.

34. Infracțiunile comise cu praeterintenție:

- a. nu evidențiază întotdeauna un pericol social mai mic în raport cu cele intenționate;
- b. evidențiază un pericol social egal în raport cu cele comise din culpă cu prevedere;
- c. spre deosebire de faptele comise cu intenție sau culpă, cele comise cu praeterintenție nu pot caracteriza o infracțiune complexă care să lezeze valori sociale de aceeași natură.

35. Fapta constând într-o acțiune:

- a. este infracțiune numai dacă este săvârșită cu intenție;
- b. constituie infracțiune când este săvârșită cu intenție;
- c. este infracțiune când este comisă și din culpă, numai când legea o prevede în mod expres.